

Títol	Tens dret a fracassar però no a renunciar
Nom i cognoms	NÚRIA ROFES MASIP
Pseudònim	Nupuriupa
Curs	6è de Primària
Categoria	C3 alumnat de cicle superior d'educació 6è primària prosa
Edat	11 anys

Hi havia una vegada, en un poble petit, una família nombrosa. Els pares no guanyaven massa diners amb la feina que tenien i no es podien permetre gaires coses pels fills. El fill més gran ja havia marxat de casa. La més petita es deia Mery. Era una nena molt activa i juganera. Tot el dia ballava, tenia els ulls blaus com el cel i era una nena molt dolça. Tenia 5 anys quan va descobrir un bagul on la seva àvia guardava coses importants per ella. Va veure que dins hi havia una imatge i, com que ja tenia coneixement, va identificar que era una fotografia d'una escola de dansa a París.

La Mery, confosa, va anar a preguntar al pares per què l'àvia tenia una imatge de París al seu bagul de coses importants:

- La teva àvia va ser una gran ballarina, fins i tot va obrir una escola de dansa! Però quan va tenir fills va haver de deixar-ho per preocupar-se per la seva família - li va dir la mare.

Com la fotografia li agradava tant, se la va penjar damunt el llit.

- Aaaahh - va respondre la Mery - per això la mama és una mica francesa...

- Exacte - va dir el pare.

En un dinar amb la Teresa, una amiga dels pares, la Mery ballava a la terrassa i la Teresa la va veure. Ella havia estat una ballarina molt bona fins que es va lesionar i ja no es va atrevir a tornar a ballar. La Teresa reconeixia el talent, així que va proposar als pares de ser la professora de la Mery:

- Ho sento Teresa, però ja saps que no ens ho podem permetre, no tenim gaire diners i el més important és que els nostres nens tinguin les necessitats bàsiques cobertes- li va dir el pare.

- No cobraré -va interrompre la Teresa- però el talent que té la vostra filla no es pot desaproveitar.

Des dels 6 als 16 anys, la Teresa va ser la professora de la Mery i, si la Mery ja ballava bé sense tenir professora, imagineu-vos amb una professional com la Teresa.

Va ser als 7 anys quan la Mery ja va tenir clar el seu futur:

- Papa, mama! ja sé que vull fer amb la meva vida. Aniré a viure a París i recuperaré l'escola de l'àvia.
- Carinyo, no pots anar a París tu sola amb 7 anys - li va dir la mare.
- Ja ho havia pensat, quan faci 18 ho faré - va contestar la Mery.

La Mery va anar cap a l'escola molt contenta i decidida amb el seu futur i els pares van pensar:

- Està molt bé que la nostra filla tingui tant clar el seu futur, però li haurem de dir que no ens ho podem permetre - es va lamentar el pare.
- No cal donar-li disgustos ara, segur que d'aquí uns anys ja no recordarà que volia ser ballarina - va dir la mare.

Quan la Mery va tenir 18 anys estava molt emocionada de veure París i els pares nerviosos perquè havien vist que la Mery ho tenia tot molt clar i no se li oblidaria fàcilment.

- Mery pots vindre al menjador, si us plau? Hem de parlar amb tu - va dir la mare.
- Què us passa? Per què teniu aquestes cares de preocupació? - els va preguntar la Mery.
- T'hem de dir una mala notícia - van intervenir els pares - com t'ho diem... Sabem que vols ser ballarina, però no tenim els diners per pagar una universitat i menys a París!

La Mery va mirar cap a baix entristida i va dir:

- Ho entenc, vaig a dormir.

Quan la Mery va anar a la seva habitació va llençar els seus somnis i va recordar la imatge de la seva àvia.

Al dia següent, la Mery anava a comprar i va llegir un cartell que deia "Es busca personal de caixa en aquest supermercat".

- És el treball perfecte! Aconseguiré els diners i faré les proves! I encara que tingui 18 anys i trigui a tenir els diners, les proves les puc fer quan sigui!

La Mery va anar a dins del supermercat i va preguntar pel lloc de treball:

- Perdoni, puc parlar amb la persona encarregada?
- Sí - va dir una noia- sóc jo mateixa. Necessites ajuda?
- Vinc pel lloc de treball que han anunciat en aquest cartell - la Mery li va ensenyar el cartell - si vol, puc fer unes proves.
- No cal, necessitem personal ja. Paguem 10€ l'hora, et sembla bé? - li va preguntar l'encarregada
- Sí, perfecte! Moltíssimes gràcies! - va dir emocionada la Mery - Quan puc començar?
- Si et va bé, avui mateix. Vine amb mi, t'ensenyaré el teu uniforme de treball - li va respondre amablement l'encarregada.

En acabar el seu torn, la Mery va anar veure als pares a explicar-los la notícia:

- Papa, mama! Ja sé com aconseguiré els diners! He trobat un treball de caixa de supermercat!
- Felicitats carinyo! No deixis que res et freni! - li van dir els pares orgullosos.

Al dia següent, la Mery començava el seu torn a les 8 del matí:

-Tiririri tiririri- va fer el despertador.

- Buf, quin pal em fa avui anar a treballar... - va rondinar la Mery -. Bé, he de pensar que aquest treball és la meva única esperança per complir els meus somnis.

La Mery es va aixecar i va anar a treballar. S'estava esforçant molt perquè li donessin més hores per guanyar els diners més ràpid.

Al cap d'uns mesos, quan li faltava poc per guanyar tots els diners, va haver una crisi econòmica molt greu a la seva família. La Mery va haver d'aportar diners perquè sinó els feien fora de casa! Així que es va quedar sense diners per als seus somnis. I, a més a més, la van acomiadar! Havia arribat molt tard alguns dies de l'últim mes. Així que es va haver de buscar un altre treball. I el va trobar molt d'hora! Com a caixa de benzinera.

En aconseguir els diners necessaris, va fer les proves per a la universitat i es va haver d'esperar uns dies perquè arribés la carta de si l'admetien o no. Tota la família estava molt nerviosa. Van passar unes setmanes fins que va arribar una carta! I això és el que van llegir:

- Ens sap molt greu, però no l'hem admès a la nostra escola, però recorda: ho pots tornar a intentar!
- De tornar-ho a intentar res!- va dir la Mery molt enfadada.

Se'n va anar de casa, al costat del riu, sempre anava allà quan necessitava pensar tranquil·lament.

La mare va interrompre els seus pensaments:

- Hola...

- Mama! Quin ensurt! Com m'has trobat?- va preguntar la Mery.

- Et conec des que vas néixer. Sabia que estaries aquí - li va respondre la mare-. Tens dret a fracassar, però no a renunciar. Les proves, les pots fer quan vulguis i no valen diners, per al que cal diners, és per a pagar el viatge i l'escola. Pensa que ho pots tornar a intentar d'aquí 3 mesos.

- I què faig mentrestant? - va preguntar la Mery.

- Pots relaxar-te, continuar treballant i, alguns dies, anar a l'escola de dansa de la Teresa, li agradarà molt veure't - li va contestar la mare.

Al cap de 3 mesos ho va tornar a intentar, però tampoc ho va aconseguir. Fins que un dia, als 21 anys, després d'intentar-ho i intentar-ho, ho va aconseguir! Estava tan emocionada i tan contenta... El seu somni estava més a prop! Al cap d'uns dies, va fer la maleta i se'n va anar corrents, tenia moltíssimes ganes!

La universitat li va agradar molt, va aprendre moltíssim i va treure les millors notes de la seva classe. Quan va acabar, va poder complir el somni que havia tingut des dels 7 anys: tornar a obrir l'escola de dansa de la seva àvia. Va tenir tant èxit que es va fer famosa a França.

Un dia va anar la televisió francesa a fer-li una entrevista, i ella va dir:

- Aquesta és la frase amb la que vaig aconseguir els meus somnis: **tens dret a fracassar però no a renunciar.**